

No els anomenem ja més moros, si us plau!

Dm, 24/02/2015 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

(Jordi Giró) Fins fa molt poc usàvem el mot "moro" per a referir-nos als musulmans. Aquesta paraula té una connotació despectiva i resumeix molt bé tots els prejudicis ancestrals i els estereotipus amb que, culturalment, ens hem armat en contra de la por als nostres veïns del sud de la mediterrània. Però tot plegat no passava de ser una mera abstracció que ens servia en el folklore popular per a referir-nos als nostres suposats "enemics" de sempre, (batalles de moros i cristians, per exemple) que tanmateix estaven lluny i amb els quals no hi teníem gaire contacte quotidià. Han esdevingut els nostres adversaris familiars, teló de fons de les representacions i els rituals més populars, com els dimoniets - semisimpàtics, semihome del sac- del pastorets, per entendre'ns.

Avui tot això ja és, feliçment, història. I convivim cada dia amb moltes persones de religió musulmana a casa nostra, sense cap necessitat de desplaçar-nos ni d'esperar a la celebració de les festes per tenir-los presents. No tan sols s'han establert entre nosaltres per a no tornar a marxar mai més, de forma invisible i discreta, si no que han construït els seus llocs de pregària, les mesquites i oratoris, ben visiblement al costat de les nostres esglésies, o dels centres de culte protestants, i tant a l'escola, com a la feina, o bé en els mercats i els carrers, la seva presència se'ns ha fet una obvietat, i sovint, la d'alguns, per la seva atàvica forma de vestir diferent. Cosa que inquieta a les persones més febles i més influenciables pels prejudicis i les temences irracionals. Ells, i encara més els seus fills, són de ple dret, els nostres ciutadans catalans de confessió musulmana. Als quals hem de sumar les conversions a l'islam d'altres ciutadans catalans que no provenen pas de la immigració. Per tant, identificar moro amb immigrant de pas i persona que professa la religió musulmana és un error malintencionat que hem de bandejar del nostre llenguatge col.loquial definitivament.

Les inèrcies i les falses imatges deformades, i sobretot els medis de comunicació que constantment identifiquen Islam amb terrorisme i barbàrie, uns vídeos terribilistes d'assassinats que corren per la xarxa imprudentment i que fan posar els pels de punta a tothom, i els darrers atemptats de París i Copenhague, o la situació de guerra de l'orient mitja a Siria, l'Estat islàmic, Boko Haram, etc. ens impedeixen establir una serena i cordial relació amb ells, els musulmans reals catalans, i els seus costums. La incomunicació i la sospita s'apoderen fàcilment de nosaltres, ens fa volar massa la imaginació, i ens paralitzen. Cap dels Mohamed, Fàtima, Abderrahman, Latifa, Abdul o Ahmed... Repeteixo, cap dels que conec, respon a la imatge del terroista adormit d'una suposada cel.lula de combat yihadista. Parem, doncs, ja d'engreixar irresponsablement un fantasma absolutament irreal!! Els violents son molt pocs, poquíssims, i están ben vigilats per les nostres forces policials i aïllats per les comunitats islàmiques nostrades.

La convivència multireligiosa i la pluriculturalitat amb la qual ens trobem avui és una novetat que hem de païr poc a poc, amb esperit d'acollida i obertura, i cauteritzant immediatament qualsevol conat de xenofòbia, es digui islamofòbia, antisemitisme, o qualsevol altra versió de la mateixa. Hi estem molt poc acostumats i encara menys avituallats intel.lectualment. Tot i això, la convivència de les diferents confessions a Catalunya ha estat i és modèlica. La [celebració dels 10 anys](#) del GTER ([Grup de treball estable de les Religions](#)) al Palau de la

Generalitat i al [Parlament](#) aquests darrers dies en son només un gest simbòlic, i una de les tantes experiències exitoses de dialleg que es donen feliçment a Catalunya, pero d'una carrega de prova irrefutable, que hem de fer tots els possibles per a conservar i aprofundir. És un dels nostres tresors mes preuats.

Tanmateix, la presencia de diverses religions, i no nomes la de l'islam sol, representa un repte social i cultural, per a tots. Però mes enllà de ser un desafiament social i politic que exigeix un nou model de presencia pública de les religions en les societats pluralistes i democratiques, també ho és espiritualment per a nosaltres, cristians arrelats de fa més temps a casa nostra i que tenim l'obligació moral, com a confessió majoritària, de la integració i l'acollida d'aquesta nova realitat. De fet és una qüestió que ens interroga al cor mateix de la nostra fe. Com hi hem d'aplicar la moralitat de la Paràbola del bon Samarità?

Es per això que la Fundacio Joan Maragall ha tingut l'encert de convidar Vincent Feroldi, sacerdot de la diocesi de Lyon responsable del dialleg dels catolics amb els musulmans, a impartir una molt interessant conferencia sobre el futur de l'Islam a França, el proper [dimecres día 25 de febrer](#) a les 19 hores a la seva seu de Barcelona, de la qual en podrem treure lliçons precioses per al nostre full de ruta futur.

Dins d'aquesta novetat ens trobem cada cop més amb nois i noies, cristians i musulmans que, amb la bona convivència que es produeix espontàniament, s'enamoren i volen emprendre l'aventura de fundar una família que podem anomenar interreligiosa o mixta. A França per exemple es calculen uns 35.000 matrimonis mixtes islamocristians cada any. No és una aventura gens fàcil per molts motius. A casa nostra: Quina es la situació? Quants matrimonis mixtes s'estableixen cada any? Quin acompanyament en fem? Quins consells els donem quan ens venen a consultar? Quina situació legal implica? Son nomes algunes preguntes sense resposta aparent, ara per ara, que caldrà ajudar a aclarir amb el mateix esperit d'obertura i dialleg interreligios al que m'estic referint . De fet, és en aquesta realitat tan íntima, i no pas en les proclames publiques, on es pot comprovar, com la prova del cotó, el grau real de respecte i col.laboració dels uns pels altres, dels uns amb els altres, en la convivència plurireligiosa de les nostres confessions de fe.

Abundant en la mateixa necessitat i en l'oportunitat d'encetar una reflexió serena i de llarga durada sobre el futur de l'encaix d'aquestes noves realitats a casa nostra, la Delegacio de Pastoral familiar de l'Arxidiocesi de Barcelona ha convidat a la Sra. Anne Balenghien perque ens ajudi a reflexionar sobe El repte dels matrimonis mixtes islamocristians, a partir de la seva pròpia experiència i de les reflexions que altres dones cristianes, casades amb musulmans, com ella, han fet en el si del GRIC ([Grup de Recerca Islamocristià](#)) . Conferencia que tindrà lloc a la Sala Pere Casaldaliga, de la llibreria Claret, el divendres 27 de febrer a les 11h.

El futur de la convivència interreligiosa, de la convivència entre persones que professem diverses opcions de fes, religioses o no, està en les nostres mans i no hauríem de desapropiar l'avinentesa del moment, del kairos, gairebe màgic en el que ens trobem, per donar, una vegada mes una petita i humil lliçó a Europa i al món, de la manera catalana de parlar i acordar-ho tot positivament entre tots. Com que parlant la gent s'entén, fem possible, una vegada mes, la nostra petita illa de pau enmig d'un mar embravit i caòtic, i siguen el David de la col.laboració de tots en el futur de l'encaix de l'islam i de les altres minories entre nosaltres. Inch'Allah!

Si a Déu plau!

Jordi Giró París